

Arrest

nr. 132 033 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juli 2014 waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot intrekking van het recht op vestiging van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(...) Betrokken vreemdeling diende op 15.08.2007 een visumaanvraag in op basis van het artikel 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn Belgische stiefvader D. M., A. Betrokkenes moeder, O. A., D. was met Dhr D. M. gehuwd op 08.12.06. Het visum gezinshereniging werd aan de betrokkene toegestaan op 28.09.07. Hij diende een aanvraag vestiging in in functie van Dhr D. M. op 25.01.08. Hij werd in het bezit gesteld van een F kaart op 17.03.09. Op 06.05.14 verkreeg hij een C kaart.

Het huwelijk tussen betrokkene moeder en Dhr D. M. werd op 10.12.2013 vernietigd door het Hof van Beroep te Brussel (ref 2013/AR/422) De vernietiging van het huwelijk werd overgeschreven in de registers op 20.05.2014. De vernietiging van het huwelijk houdt in dat het huwelijk uit het Belgische rechtsverkeer wordt gehaald. Hieruit volgt dat betrokkene moeder in werkelijkheid nooit gehuwd is geweest met de Belgische A. D. M. Als een gevolg was de betrokkene dus ook nooit de stiefzoon van Dhr D. M. en had hij dus geen recht op gezinshereniging in functie van Dhr D. M.

Het verblijfsrecht van betrokkene moeder werd op 01.07.2014 ingetrokken omwille van fraude. Uit het arrest van het Hof van Beroep van 10.12.2013 blijkt duidelijk dat zij met een frauduleuze intentie Dhr D. M. gehuwd is. Haar doel was niet om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met haar echtgenoot. Uit pagina 8 van het arrest blijkt dat zij zelf verklaard heeft met een Belgische man te zijn gehuwd zodat ze haar kinderen kon laten overkomen naar België.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er zich van bewust dat de betrokkene zelf geen fraude heeft gepleegd. Hij kan inderdaad niet verantwoordelijk gesteld worden voor de fraude gepleegd door zijn moeder. Dit neemt niet weg dat de betrokkene, net als zijn moeder, geen recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk dat door fraude bekomen werd. Uit bovenstaande blijkt dat het verblijfsrecht van de betrokkene rechtsreeks voortvloeit uit de fraude gepleegd door zijn moeder. Zonder het schijnhuwelijk van zijn moeder met Dhr D. M. had de betrokkene geen verblijfsrecht op basis van art 40 kunnen verkrijgen en had hij dus later ook geen machtiging vestiging kunnen aanvragen. Daarenboven was, volgens bovengenoemd arrest, het bekomen van een verblijfsrecht voor haar kinderen de voornaamste motivatie van mevrouw O. A. voor het plegen van de fraude.

In overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken omdat het bekomen werd door fraude. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook van de formele motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn (wij onderlijnen)."

De bestreden beslissing bevat geen vermelding van de wettelijke bepaling waarop tegenpartij de bestreden beslissing steunt om het recht op vestiging van verzoeker in te trekken.

Verzoeker is bijgevolg niet in staat om de wettelijkheid van de beslissing na te gaan.

Bij gebreke aan verwijzing naar een wettelijke bepaling wordt verzoeker de mogelijkheid ontnomen om de bestreden beslissing te begrijpen en wordt verzoeker tevens ontnomen van zijn mogelijkheid om de bestreden beslissing te toetsen aan deze bepaling en zijn grieven te formuleren.

De bestreden beslissing bevat enkel feitelijke overwegingen waarop tegenpartij zich steunt.

Echter dient de administratieve beslissing zowel de juridische als de feitelijke overwegingen te bevatten die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd dat verzoeker initieel een recht op verblijf kon laten gelden op basis van het feit dat zijn moeder was gehuwd met een Belgische man, doch dat dit huwelijk werd vernietigd omdat werd vastgesteld dat het om een schijnhuwelijk ging. Er is verder nader toegelicht dat, ingevolge de vernietiging van voormeld huwelijk verzoekers verblijf vervalt. Verweerder heeft tevens uiteengezet *“er zich van bewust (te zijn) dat de betrokkene zelf geen fraude heeft gepleegd. Hij kan inderdaad niet verantwoordelijk gesteld worden voor de fraude gepleegd door zijn moeder. Dit neemt niet weg dat de betrokkene, net als zijn moeder, geen recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk dat door fraude bekomen werd (..) Zonder het schijnhuwelijk van zijn moeder met Dhr (..) had de betrokkene geen verblijfsrecht op basis van art 40 kunnen verkrijgen en had hij dus later ook geen machtiging vestiging kunnen aanvragen.”*

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat de juridische basis die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing niet duidelijk is, nu wordt verwezen naar het feit dat hij geen recht op verblijf in toepassing van het artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan laten gelden en hem op grond van deze bepaling dus geen recht op verblijf kon worden toegestaan.

De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig. De weergegeven motieven laten verzoeker immers toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18, §2 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, de formele motiveringsplicht, en artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tegenpartij steunt de bestreden beslissing op “het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit””. Het beginsel “fraus omnia corrumpit” kan echter op zichzelf geen wettelijke grondslag voor een beslissing tot intrekking vormen wanneer een specifieke wetsbepaling op de concrete situatie van toepassing is (RvV arrest nr. 50.394 van 28 oktober 2010).

Hoewel het in bovengenoemd arrest de intrekking van een F-kaart betrof, daar waar het in casu een intrekking van het recht op vestiging betreft, dient volgende redenering mutatis mutandis te worden toegepast:

“Quant à l’adage “fraus omnia corrumpit” invoqué par la partie défenderesse pour justifier le premier acte attaqué, le Conseil tient à rappeler que la théorie du retrait d’acte peut être écartée ou aménagée par la loi dans des situations particulières et aux conditions qu’elle détermine, auquel cas le retrait ne peut s’opérer que dans le cadre légal ainsi tracé.(wij onderlijnen) »

De Vreemdelingenwet bevat een specifieke wetsbepaling die van toepassing is wanneer tegenpartij het recht op vestiging van een vreemdeling wenst in te trekken.

Artikel 18, § 2 Vreemdelingenwet bepaalt namelijk dat:

“ De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven (wij onderlijnen)”.

In hoofddorde, wijst verzoeker erop dat artikel 18 §2 Vreemdelingenwet bepaalt dat tegenpartij tot de intrekking van het recht op vestiging kan overgaan wanneer de vreemdeling zelf “ valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn” voor de toekenning van dat recht op vestiging.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing zelf dat geen van deze opties ten aanzien van verzoeker wordt weerhouden.

Tegenpartij meent dat de moeder van verzoeker, en niet verzoeker zelf, op frauduleuze wijze haar recht op vestiging zou hebben bekomen en stelt dat het recht op vestiging van verzoeker hier rechtstreeks uit voortvloeit.

Artikel 18 §2 Vreemdelingenwet voorziet echter, in tegenstelling tot artikel 42septies Vreemdelingenwet ingevoegd door de wet van 08.07.2011 bijvoorbeeld, dat het recht op vestiging slecht kan worden ingetrokken indien verzoeker zelf fraude zou hebben gepleegd, quod non in casu.

De bestreden beslissing schendt artikel 18 §2 Vreemdelingenwet.

1 Artikel 42septies Vreemdelingenwet: “De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht (wij onderlijnen).”

In ondergeschikte orde,

Tegenpartij beschikt in het geval dat een vreemdeling “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn (...) om de machtiging tot vestiging te bekomen”, quod non in casu, over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet over te gaan tot de intrekking van het recht op vestiging van deze vreemdeling.

Tegenpartij laat na om in de bestreden beslissing te motiveren waarom er in casu overgegaan wordt tot de intrekking van het recht op vestiging van verzoeker.

Het gegeven dat het Hof van beroep te Brussel het huwelijk tussen de moeder van verzoeker en haar Belgische echtgenoot heeft vernietigd is in se geen voldoende motivering. Tegenpartij is wettelijk niet verplicht om tot de intrekking van het recht op vestiging over te gaan nu artikel 18 §2 Vreemdelingenwet stelt dat tegenpartij “kan” beslissen om het recht op vestiging in te trekken.

Tegenpartij diende in de bestreden beslissing daarenboven te motiveren waarom in casu, gelet op de vernietiging van het huwelijk van de moeder van verzoeker, overgegaan wordt tot de intrekking van zijn recht op vestiging. Tegenpartij heeft nagelaten dit te doen.

De bestreden beslissing schendt artikel 18 §2 en 62 Vreemdelingenwet, alsook artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de formele motiveringsplicht.”

2.2.2. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, heeft verweerder niet louter verwezen naar het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, doch tevens toegelicht dat verzoeker, gelet op de vernietiging van het huwelijk van zijn moeder en een Belgische man – vernietiging die geldt *ex tunc* –, dient te worden geacht nooit enig recht op verblijf te hebben gehad. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat, ongeacht of verzoeker betrokken was bij de gepleegde fraude, de vernietiging van het huwelijk van zijn moeder als gevolg heeft dat hij nooit de stiefzoon is geweest van de Belgische man en hij dus geen recht had op gezinshereniging op basis van het (oud) artikel 40 van de Vreemdelingenwet en verzoeker zich ook niet kan beroepen op een uit fraude afgeleid recht. Verzoeker brengt niks tegen dit schragend motief in maar beperkt zich slechts tot de stelling dat hem geen fraude kan worden aangewreven, hetgeen aan voormeld motief evenwel geen afbreuk kan doen.

Voorts blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom in casu is overgegaan tot de intrekking van het verblijfsrecht, met name omdat door de nietigverklaring van het huwelijk van zijn moeder, verzoeker nooit stiefzoon is geweest van de Belgische man en dus geen recht had op gezinshereniging in toepassing van (oud) artikel 40 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in zijn betoog dat verweerder nagelaten heeft te motiveren waarom beslist werd tot intrekking van het verblijf.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM

moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu wordt niet betwist dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Het staat onbetwistbaar vast dat verzoeker al die jaren in België een goed uitgebouwd privé-leven in België heeft, hij hier school heeft gelopen en beide landstalen heeft geleerd.

2) Dan dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu maakt de bestreden beslissing een einde aan het recht op vestiging van verzoeker.

Het betreft derhalve een beëindiging van een voortgezet verblijf. Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een dergelijke balansoefening, zijnde een belangenafweging, zou zijn overgegaan. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet welk doel, zijnde het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land of het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, door tegenpartij wordt nagestreefd.

Verzoeker heeft zich tot op heden steeds als een voorbeeldig burger gedragen.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verwijdering van verzoeker noodzakelijk is om één van de redenen voorzien door artikel 8 EVRM, tweede lid.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.”

2.2.5. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het recht op verblijf waarop verzoeker aanspraak maakte is komen te vervallen omdat het een frauduleuze basis had. Aangezien de nietigverklaring van het huwelijk van verzoekers moeder en een man met de Belgische nationaliteit retroactieve werking heeft moet worden vastgesteld dat verzoeker nooit enig recht op verblijf in functie van een Belgische aanverwant kon laten gelden. De door verzoeker aangevoerde schending van zijn privéleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

2.2.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat wanneer het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole er dient te worden geconcludeerd dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat verzoeker slechts in België kon verblijven ingevolge de fraude die door zijn moeder werd gepleegd, dat hij geen verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden nu het huwelijk van zijn moeder en een Belgische man werd vernietigd en voorts, gelet op het feit dat hij slechts zeven jaar op het Belgische grondgebied heeft verbleven waarbij hij hier naar school is gegaan en de landstalen heeft geleerd, geenszins opweegt tegen een verblijf van 13 jaar in het land van herkomst. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog school loopt in België of dat hij de landstaal van zijn land van herkomst niet machtig is. De elementen die verzoeker aanhaalt ter staving van zijn privéleven staan er geenszins aan in de weg een privéleven op te bouwen of verder te zetten in het land van herkomst.

Verzoeker beperkt zich voorts tot het invoeren van een schending van het gezinsleven, maar hij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

2.2.7. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER